

Nosinių rašyba šaknyje (ažuolo taisyklė)

1. Ulė meilingai vaišina Daumantą: midumi, kepta ž_siena, plokšč_is mieži_ plotin_is rieb_me pavilge (padaže).

2. Ekonomė tyl_i nušlepsėjo _žuolinėmis grindimis didžiuoju koridoriumi į savo kambar_.

3. Jauna padavėja pastatė priešais jį l_šių sriubos duben_, padėjo nemaž_ duonos riek_.

4. Kiek prisimenu, jaunystėj tu puikiai nėrei v_šeliu.

5. _sotis buvo molinis su _rėžtom eglelėm ir žvaigždutėm.

6. Stovėjo klausydamasis - o gal dar sugir_sės kur kokia ž_selė!

7. Šalia - patogi sofa, apvalus stalas su šešiomis _žuolinėmis kėdėmis, _stiklintas bufetas.

8. Liesas kuinas vaiko sparvas, žvan_teli ž_slai, _sminga saulės spinduli_ aštrios br_unos.

9. Mokiniai pasodino _žuoliukus.

10. Senelis sako, kad tas _sotis matęs vis_ pasaul_, o _sa pasilikusi Antarktidoj_, užkabinta ant Žemės _šies.

11. Ž_sidė turėtų stovėti sausoje vietoje.

12. Tiktai jos dėka ž_sinėlis sulaukė pavasario.

13. Laimė, buvau išsaugojusi kontaktini_ l_šių
recept_.

14. Kaip t_čia baigėsi _sotyje alyva ir paskutinėje
statinėje vynas teli_škavo.

15. Taip jiedu ir bendravo kaip kiaulė su ž_sinu.

16. V_šeliu nerti užtiesalai dengė nusitrynus_
gobelen_.

17. Laukini_ gėlių puokštė _sotyje žvilgėjo
apiberta sniego kristalėl_is.

18. Paulina nuleidžia v_šelį, Paulis _kvepia naujos dr_sos.

19. Todėl šie žabokliai, arba ž_slai, yra išrasti, kad kiekvienas
akiplėša būtų pažabotas.

20. Druidai - senųjų dievų dvasininkai – gyveno _žuolynuose,
mėnesienos naktimis atlikdavo savo pareigas.